

Ansvar, og jeg har følt det i Særdeleshed ved den store Offentlighed i vore Finantser, som er indført væsentligt ved det ærede Medlems Bestræbelser. For mig er det Ansvar et ligeoverfor den store Offentlighed, der har den egentlige Betydning. Men om man skal komme til at debattere for een Forsamling, som endogsaa har Myndighed til at kunne sætte under Tiltale, for hvad man har gjort, lægger ikke stor Vægt til det Ansvar, man har paa sig. Det kan være Tilfælde, hvor det er meget vanskelig at komme til en fuldkommen klar Bevidsthed om, hvad der er rigtigt. Men har man først opnaaet det, saa er det Dyrige grumme simpelt, og det vil ogsaa sees, at det er ikke saa slemt med dette dobbelte Ansvar. Hvad vil dette Ansvar sige? Jeg skal altsaa staae til Ansvar for 2 Forsamlinger for hvad jeg har gjort. Meget vel! Jeg sætter det Tilfælde, at jeg har tilkjendt Monarchiet en Indtægt, som efter Andres Mening tilkom Kongeriget. Følgen bliver altsaa, at der ved Kongerigets Regnskabs Revision gjøres en Udsættelse, man deciderer, at en saadan Ting kan ikke passere, eller hvorledes man nu betegner det. Ja, saa maa det Spørgsmaal forelægges Rigsraadet, for at erfare, hvad det dømmer om denne Sag. Der er altsaa endnu en Instants eller et Forum til, skjøndt jeg tilstaaer, at det ikke er noget heldigt Udtryk. Enten komme da de to Forsamlinger til samme Resultat, og saa har jeg begaaet en Feil og maa tage imod Følgerne deraf, eller de komme til forskjelligt Resultat og hvad er saa Følgen deraf? Det viser jo Forsatningsloven fuldkommen tydeligt. Der er jo i Forsatningsloven selv givet en fuldkommen god Udvei for, hvorledes den Slags Stridsspørgsmaal kunne afgjøres. Altsaa er den Vanskelighed ikke større, end at man vel vil kunne komme ud over den. Det ærede Medlem ordtalte Stillingen til de enkelte Landsdele. Det maa jo naturligviis indrømmes, at da ingen anden af de enkelte Landsdele end Kongeriget har nogen Reservecfond, kan der i dette Punkt ikke være nogen selvstændig Tilværelse tilveiebragt, og da Statsgjelden i alt Fald er af en saadan Beskaffenhed, at den ikke kræver nogen videre Administration, end at der brændes endeel af Bedi-

jerne hvert Aar, hvilket forresten seer efter Finantsministeriets Anviisning eller ved en Samvirken fra en speciel Side, saa er det et Punkt, som ikke har videre at bethede. Naar det ærede Medlem derimod tog det saa let med Hensyn til Budgetarbeidet, saa er jeg ikke saa enig med ham. Han lagde Vægten i meget høi Grad paa, at det, som Finantsministeren for Kongeriget havde at gjøre, var alene at sammenarbejde de enkelte Ministres Budgetter, og da en saadan Sammenarbejden ikke behøvedes for de enkelte Landsdele, meente han, at der ikke var nogen Parallel.

Men her troer jeg, at det ærede Medlem har truffet en enkelt, og det den allermindst vigtige Side af Finantsministeriets Virksomhed i denne Henseende; thi ganske vist er det Finantsministeriets Opgave at bringe de Budgetter, der fra de enkelte Ministerier tilstilles ham, i en samlet Form, for at de kunne optages i Finantsloven, men Finantsministeren har en ganske anden og meget vigtigere Opgave ved Affattelsen af disse Budgetter. Det er nemlig den, at han har at overveje og give sin Mening tilkjende om, hvorvidt saadanne Udgifter, som de enkelte Ministre forlange gjorte, kunne bæres af Staten i vedkommende Finantsaar. Hvorvidt det nu er raabeligt at optage disse Udgifter, der saaledes have været foreslaede af de enkelte Ministre, i Aarets Finantslov, maa Finantsministeren overveje, og han maa dernæst, forsaavidt Udgifterne skulde overstige Indtægterne, pleie Raad med dem om, hvorledes man bedst kan tilveiebringe de Midler, der ere nødvendige for at dække Udgifterne. Det er det, som egentlig er Kjernen af den hele Behandling, der maa finde Sted, inden Budgettet kan forelægges Rigsdagen, og det er der, hvor Finantsministeren spiller en saa overordentlig betydelig Rolle. Jeg maa saaledes f. Ex. gjøre de Herrer opmærksomme paa, at der bliver ikke fra nogen af de særlige Ministres Side stillet Indbringingsforslag til Finantsloven af nogen Betydning, uden at han har raadsført sig med Finantsministeren, hvilket allerede viser, hvorledes Finantsministerens Stilling til Budgettet betragtes. Ogsaa er det meget ofte Tilfælde, at Finantsministerens Mening maa høres om Udredelsen af Belyb, der